

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALBU, MIHAELA

Correspondența în era internetului /
Mihaela Albu ; argument de Mihaela Albu. -
București : Eikon, 2022
ISBN 978-606-49-0807-0
821.135.1

Fotografie copertă: Miguel Á. Padriñán (pexels.com)

Editor: Valentin Ajder

Mihaela Albu

CORRESPONDENȚĂ ÎN ERA INTERNETULUI

Mihaela Albu în dialog epistolar cu:

George Alexe (SUA)	Mihaela Moscaliuc (SUA)
Slavco Almăjan (Serbia)	Mircea Muthu
Bartolomeu Valeriu Anania	Dan Nicolescu (SUA)
George Anca	Mircea Popa
Ștefan Bălan (SUA)	Eugen Popin (Germania)
Alex Cetățeanu (Canada)	Adrian Dinu Rachieru
Marius Chelaru	Ilie Rad
Alexandra Ciocârlie	Mac Linscott Ricketts (SUA)
Lina Codreanu	George Roca (Australia)
Theodor Codreanu	Teofil Roll (SUA)
Stan V. Cristea	Aurelia Roman (SUA)
Mircea A. Diaconu	Ioan N. Roșca
Sebastian Doreanu (SUA)	Gheorghe Săsărman (Germania)
Leonid Dragomir	Christian W. Schenk (Germania)
Constantin Eretescu (SUA)	Ruxandra Shelden (SUA)
Liviu Franga	Ion Simuț
Anneli Ute Gabanyi (Germania)	Saviana Stănescu (SUA)
Ștefan Ion Ghilimescu	Passionaria Stoicescu Ivanov
Gheorghe Glodeanu	Crisula Ștefănescu (Germania)
Horia Ion Groza (SUA)	Cornel Ungureanu
Cristina Horia (Spania)	Matei Vișniec (Franța)
Victor Marola	George Vulturescu
Eugen Mihăilescu	

E I K O N

București, 2022

Și cine știe, poate că D-lui Aurel Sergiu Marinescu îi va fi dat de Sus să creeze, fie și gazetărește, sinteza salvatoare și adevăratele premize, care să împace contrariile ce dezbină la ora actuală societatea românească și mai ales nefericita diasporă ortodoxă româno-americană și canadiană, restabilind comuniunea mântuitoare a tuturor Românilor din Țară și de pretutindenea în lume, cu Biserica Mamă a Neamului nostru. Îi va fi oare atât de greu? Nu ar trebui decât să adauge uneltelor sale gazetărești și politice, recunoaștem prea tăioase și nu totdeauna la obiect, și uneltele noastre teologice, literare și filosofice de cercetare corectă a evidențelor naționale românești și atunci, îl asigurăm, că va contempla, asemenea lui Nicu Caranica, revelația cutremurătoare a evidenței naționale și spirituale a credinței noastre strămoșești, pe care a descoperit-o ascunsă în „necunoscutul” Părinte Anania, și pe care Biserica Neamului nostru o trăiește și o mărturisește de mai bine de două mii de ani!

Oare nu presimte Dl Aurel Sergiu Marinescu faptul că ne aflăm la o nouă plinire a vremurilor? Că Duhul Sfânt al Adevărului, Carele pe toate le plinește, ne adie sufletele întru sfințirea jertfelor și pătimirilor noastre naționale? Rănila trecutului, oricât de dureroase ar fi ele, nu trebuiesc zgândărite, ci vindicate în duh de rugăciune și de smerenie, sub acoperământul Sfintei noastre Biserici Străbune, unde în taina Sfintei Mărturisiri, cerem și dobândim iertare dela Dumnezeu pentru păcatele și chiar pentru metamorfozele noastre vinovate, mai ales cele făcute anume pentru înjosirea semenilor noștri. Așa să ne ajute Dumnezeu!

GEORGE ALEXE
Detroit, Michigan

CUPRINS

<i>Argument</i>	5
George Alexe	9
Slavco Almăjan	39
Bartolmeu (Valeriu) Anania	49
George Anca	58
Mircea Anghelescu	62
Ștefan Bălan	64
Alex Cetățeanu	65
Marius Chelaru	68
Alexandra Ciocârlie	71
Lina Codreanu	72
Theodor Codreanu	77
Stan. V. Cristea	82
Ion Cristofor	88
Mircea A. Diaconu	90
Sebastian Doreanu	91
Leonid Dragomir	103
Ion Dur	105
Francisc Dworschak	106
Constantin Eretescu	108
Liviu Franga	238
Anneli Ute Gabanyi	252
Ștefan Ion Ghilimescu	254
Gheorghe Glodeanu	281
Horia Ion Groza	286
Cristina Horia	294

Victor Marola	309
Eugen Misăilescu.....	310
Mihaela Moscaliuc.....	311
Mircea Muthu.....	314
Dan Nicolescu.....	315
Mircea Popa.....	317
Eugen Popin.....	328
Adrian Dinu Rachieru	329
Ilie Rad.....	331
Mac Linscott Ricketts	334
George Roca (Australia).....	336
Teofil Roll	337
Aurelia Roman.....	359
Ioan N. Roșca.....	368
Gheorghe Săsărman (Germania).....	370
Christian W. Schenk.....	377
Ruxandra Shelden.....	381
Ion Simuț.....	386
Saviana Stănescu	388
Passionaria Stoicescu Ivanov	390
Crisula Ștefănescu	395
Cornel Ungureanu	400
Matei Vișniec	424
George Vulturescu.....	428
<i>Anexă</i>	433

GEORGE ALEXE¹

20 oct. 2002

Subject: Surpriza surprizelor!

Draga noastră Mihaela,

Ceea ce bănuiam mai de mult s-a adeverit acum. De fapt te-au dat de gol „parantezele” tale (de aur) pe care le văd încrustate cu meșteșugită artă și în versurile tale (surprinzătoare), ca să folosesc și eu (fără prea mult succes) parantezele tale adânc grăitoare. Am vrut să-ți scriu imediat, dar m-am stăpânit. Eu cred în primele impresii (favorabile) dar dau mai multă crezare emoțiilor care persistă și la următoarele lecturi. Așadar (un cuvânt nepoetic de practică didactică), am recitat versurile tale astăzi, Duminică, după ce am venit de la biserică. Dacă aș avea o putere, aș decreta o lege ca versurile să fie citite sau recitite numai Duminică, după Sfânta Liturghie, când sufletul este îmbibat cu imnografia bizantină închinată Învierii Domnului. Oare nu este și poezia un act de primenire, de înviere a spiritului, de trezire a lui din somnolența cotidiană?

Dintre toți criticii și istoricii literari care au scris și versuri, mi-a plăcut cel mai mult Tudor Vianu, pe care mi l-au adus aminte poemele tale prin nu

¹ GEORGE ALEXE s-a născut în comuna Smârdan (jud. Buzău), la 26 Noiembrie 1925, din părinți agricultori. După absolvirea cursurilor teologice universitare și post universitare la Facultatea de Teologie și Institutul Teologic din București, a lucrat, între anii 1948 și 1969, în Sectorul Cultural al Arhiepiscopiei Bucureștilor, în Editura și Redacția Revistelor Patriarhale, la Biblioteca Centrală a Sfântului Sinod și în Relațiile Externe Bisericești ale Patriarhiei Române. În anul 1969 s-a stabilit mai întâi în Canada și apoi în SUA (1971), împreună cu soția sa, Ruxandra Didi Alexe (născută Ursu), artist plastic și pictor de icoane bizantine românești, unde amândoi și-au continuat activitatea culturală, editorială și artistică în cadrul Departamentului Publicațiilor de pe lângă Arhiepiscopia Misionară Ortodoxă Română în America și Canada. A înființat (1973) revista și colecția literară de teologie, cultură și artă „Comuniunea Românească”, în Detroit, Michigan. A editat cărți și reviste, a publicat versuri și numeroase studii, eseuri, cronici literare, articole de spiritualitate și cultură creștină ortodoxă, în România, Europa și America și a participat activ cu comunicări teologice, istorice și literare, la simpozioane și congrese internaționale.

știu ce fire tainice, descoperindu-mi aproape aceeași atitudine problematică față de poezie care se constituie (oarecum) din elanuri ființiale și opriri semnificative, un fel de popasuri necesare respirației poetice.

Desigur, aș fi dorit să am fericita ocazie de a citi cât mai multe din poemele tale... Poate altădată, dornic fiind să surprind nu dedublarea personalității în critic și istoric literar, pe de o parte, și creator de poezie, pe de altă parte, ci sentimentele poetice trăite și transfigurate de criticul literar în propria sa operă.

Dragă Mihaela, în loc de felicitările de rigoare și convenționale, te rog să primești mărturisirea dragostei unui împătimit după poezia care se lipește de sufletul cititorului, ca pe un omagiu adus sensibilității tale poetice. A fost ca o revelație. Aș dori totuși să-ți propun câteva sugestii în eventualitatea că ar putea fi luate în considerație. Unele dintre versurile tale le-am simțit mai împlinite, așa cum le voi transcrie mai jos. De pildă, în poemul „Întuneric și lumină”, „Deși nu-mi amintesc dacă primul strigăt / a fost de bucurie sau întristare (ce fu, pare prea aparținând unei anumite provincii marinsorescine). Însă paranteza (și temut) vis, rămâne extraordinară. În „Curcubeu”, aș prefera: în așteptarea Oranjului ispitei, în loc de Oranjului excitației. În poemul „Între două porți”, ar fi parcă mult mai expresiv, dacă ai repeta: că așa este orice sfârșit, în loc de: „că aceasta înseamnă sfârșit”. Și ultimul vers: în loc de fum: un val ființial de fum. Sau poate chiar (și mai bine): viul val de fum. La fel în „Primăvara”: Aș sugera, în penultimele versuri din strofa a II-a: ai primit sfântul sărut / de la Soare. În sfârșit, aproape că te-aș ruga (ca pe o favoare personală) să adaugi în ultima poemă trimisă, intitulată chiar „Ultima”, în versul al doilea din prima strofa: de nemărginitul luminos tulburator, și în ultimele trei versuri ale poemei: „că simt înaintea mea / cum mă duce de mână / Liniștea.” Eu le-am tot citit și răsцитit și de fiecare dată am simțit necesare aceste nuanțări în poemele respective. Închei, revenind la primul poem, unde m-am împiedicat de prea didacticul: „așadar” și unde strofa a doua în întregime mi se pare (cel puțin pentru mine) că ar mai trebui lucrată spre a-i scoate în evidență și mai bine sensul și a o face mai inteligibilă. Mai precis, versurile; 5,6. și paranteza, de trei versuri, de data aceasta prea ruptă de contextul poetic.

Sper că nu te vei supăra pentru aceste sugestii venite din partea unui cititor de modă veche și care mai este (din nefericire) și robul unei deformări profesionale de editor, al cărui ideal rămâne totuși că cel mai bun prieten al autorului este editorul însuși.

Am avut câteva zile de euforie poetică, împreună cu Didi, drept pentru care-ți rămânem recunoscători și în așteptarea volumului în pregătire de

poeme ce ne vor revela o poezie înaltă, după chipul și asemănarea Mihaelei Albu, pe care amândoi o îmbrățișăm cu toată dragostea noastră, Didi și George Alexe.

* * *

22 oct.

Subject: Surprize și bombardamente (literare)

Draga noastră Mihaela,

Ești întreagă leită Mircea Eliade (toute proportion gardée), la vârsta când scria „Secretul Doctorului Honigberger”. *Je ne regrette rien*² creează un spațiu newyorkez inițiativ (deși feminin) asemănător spațiului bucureștean pe care Mircea Eliade îl încununa cu o aură de mit și de mister în nuvelele sale fantastice, atât de reale în irealitatea lor. Nu am amănunte dacă „Je ne regrette rien” se înscrie într-un serial literar, face parte dintr-un volum în pregătire sau dintr-o serie de simple foiletoane newyorkeze.

În orice caz, poate constitui nucleul unui roman de sine stătător, dacă soțul Minodorei, Andrei, nu s-ar complăce într-o existență abstractă și ar fi scos din misterul în care se ascunde (sau este ascuns). Partea ultimă este un adevărat act de levitație care l-ar încânta și pe Mircea Eliade. De fapt, asemenea creații literare sunt bazate, mai mult sau mai puțin, pe relația dintre sacru și profan, pe echilibrul lor existențial și pe capacitatea autorului de a surprinde pe viu în ce parte se înclină cumpăna sacralului sau a profanului. Pe vremea lui Eliade, sacralul și misticul erau dominantele literare ale unei epoci fascinate de fantasticul eliadesc. Profanul era supus sacralului. Pe vremea noastră, raportul s-a schimbat. Sacralul este supus, în cazul nostru, profanului feminin care prevalează în „Je ne regrette rien”. În narațiunea pe care o parcurgem cu deosebită emoție, ne apar trei modele de grație feminină. Modelul aristocratic românesc (după Simion Mehedinți, clasa aristocratică a Neamului nostru o formează țărănimea), reprezentat de bunicile și străbunicile noastre carpatine și ilustrat de ele în armonia cotidiană desăvârșită dintre sacru și profan în viața lor. Modelul parizian experimentat în frivolitatea lui de Minodora, în care profanul e sacralizat de

² Povestire din volumul cu același titlu, publicat mult mai târziu la editura Eikon (Cluj-Napoca), 2012 (ediție bilingvă – română, engleză)

moda feminină, sacrul devenind un fel de „lege sacră”, și modelul american în care sacrul dispare în vulgaritatea profanării lui americane, probabil în profanarea și imitarea nereușită a modelului parizian. Desigur, „Je ne regrette rien” s-ar putea completa cu descoperirea sacrului profanat și asfixiat de modelul american, poate mai potrivit cu descoperirea sacralității feminine americane, prin Minodora, a cărei existență americană ar fi transfigurată în cele din urma de modelul aristocratic românesc, ducând la rearmonizarea sacrului și profanului în spațiul inițiac newyorkez. În acest caz sublim, romanului „Je ne regrette rien” de Mihaela Albu, tradus de Denisa Albu în limbile americană, franceză și spaniolă, îi putem garanta de pe acum Premiul Nobel pentru Literatură.

Dragă Mihaela, cele șapte pagini ale narațiunii tale sunt pur și simplu captivante. Nu știu de ce narațiunea respiră aerul unei poezii travestite în proză. Chiar dacă probabil personajul principal este real, ai reușit să-l plasezi într-o ficțiune literară desăvârșită, să-i dai o existență a cărei autenticitate cu greu mai poate fi disimulată. Totul e bine construit și proporționat, într-un stil atrăgător și fluent. Nu am glumit când am afirmat că „Je ne regrette rien” poate constitui substanța unui roman epocal, de mare actualitate și autenticitate. Totuși, dacă mi-ai îngădui, aș semnala câteva din puținele însemnări pe care le-am făcut pe marginea unei lecturi, recunosc, făcute cam la repezeală și întrerupte de câteva ori. Mi s-a părut o noutate dialogul autorului cu cititorii, ca un fel de mediator sau comentator al acțiunii, de a face chiar confesiuni, prin expresii, precum: „nu-i așa”, sau „sper să vă mulțumiți cu aceasta” sau „mă limitez, după cum vedeți”. Desigur, aceste expresii au justificarea lor în economia lucrării pe care eu am considerat-o probabil din alte puncte de vedere. Poate și cuvintele care par oarecum stridente, precum: conotații, handicap și altele. Prea multe ghilimele. Poate semnul dialogului ar fi mai indicat, acolo unde este posibil. Te rog să mă crezi, că nu am exagerat când am comparat „Je ne regrette rien” cu prozele lui Mircea Eliade. Ceea ce m-a frapat a fost fluiditatea aproape debordantă a narațiunii, care te cucerește de la prima pagină, purtându-te pe aripele unei lecturi pline de surprize inedite și neașteptate, care te țin cu sufletul la gură. Acum, pentru că v-am plictisit destul cu divagațiile mele și, culmea, s-a făcut și târziu, ne pregătim pentru bombardamentul următor și vă urăm la amândouă noapte bună și îngeri de pază. Vă îmbrățișează Didi și G.A.

* * *

23 oct.

Subject: Post Scriptum

Dragă Mihaela, calitatea esențială a scrisului tău este aceea de a simți și de a scrie „altfel” decât ceilalți, fapt evident care (și nu numai în literatură) spune totul. De fapt, așa trebuia să închei rândurile mele, aseară târziu, molipsit de „Je ne regrette rien”. G.A.

* * *

2 apr. 2003

Draga noastră Mihaela,

S-apropie Kalamazoo³ și „Romanian Medievalia”⁴ trebuie să apară la sfârșitul lunii (Fără păcăleala de la începutul lunii). Știu eu pe cineva care ar trebui să ne trimită comunicarea de anul trecut (și cât mai urgent).

Încolo, afară de bucuria de a ne revedea la Kalamazoo, viața se complace în cenușii ei cotidian și fără bombardamente literare.

Cu îmbrățișare de la Didi și de la Mine

* * *

18 aug.

Subject: Kalamazoo – 2004

Draga noastră Mihaela,

Viața, pentru noi, a devenit destul de aspră, dar nici noi nu ne lăsăm. Frumoasele tale versuri le-am citit de două ori și le-am adnotat după obiceiul meu. După a treia lectură va urma o scrisoare specială pentru un poet de excepție. De data aceasta îți trimitem invitația de a lua parte, dacă ar fi posibil, la cel de al 39-lea Congres Internațional de Studii Medievale și misiunea dificilă de a-l bate la cap pe marele tracolog Micky Savescu să facă și el același lucru. Și ca să te fac să mori de curiozitate, am câteva

³ La Kalamazoo, Massachusetts, se desfășoară cel mai mare congres de medievalistică, iar George Alexe a inițiat și condus câteva „workshopuri”.

⁴ Este vorba despre volumul cu lucrările conferinței.

complimente la adresa versurilor tale din partea unei mari personalități literare⁵, de mâna întâia, din România. Dar asta te va costa un volum „înlumit”⁶ de tine cu un autograf grațios, deoarece, din cauza versurilor tale, marele personaj literar cu pricina m-a lăsat fără cartea ta. Aveți grijă de voi. Viața e scurtă, chiar dacă e sublimă.

Vă îmbrățișăm cu dor și drag, Didi și G. A.

* * *

14 sept.

Subject: Kalamazoo – 2004

Draga noastră Mihaela,

Viața e plină de paradoxuri și contraste de tot felul, pe care nu trebuie să le luăm prea în serios sau să le dăm prea mare atenție. Dimpotrivă. Nici noi nu ne aflăm într-o stare de spirit mai bună. În legătura cu Kalamazoo, nu-ți face probleme. E prea devreme. Până la anul se vor schimba multe. Important este acum să te înscrii și vom mai vedea noi ce se întâmplă. Pe Doru⁷, care poate fi găsit mai repede la București și Chișinău decât în New York, nici nu mai am curajul să-l bat la cap cu Congresul de la Kalamazoo. Noroc cu tine. În privința asta ai blagoslovenie de la mine să-i bați tu la cap, pe el, pe Miki Savescu și pe Dl Mihai Vinereanu, să-mi trimită de mare urgență rezumatele (de o frază maximum două fiecare) și Abstract Cover Sheet cu toate datele respective completate. Anul acesta am avut înscriși 16 participanți din care au fost prezenți șapte, patru români și trei străini. Pentru la anul avem trei sesiuni aprobate și trebuie să avem minimum 9 participanți și maximum 12, și până acum nu am decât cinci confirmări de participare. Salvarea e la New York. Iată de ce te rog mult să le dai telefoane peste telefoane până ce vor zice da Dnii Săvescu, și Vinereanu, și tu. Și dacă nu reușești, pune-l și pe Doru să le dea telefoane (în primul rând ție) și să vă convingă de maximă urgență. De altfel, Doru mi-a trimis titlul prezentării lui înainte de a pleca în vacanță. Deci o confirmare pe jumătate. Nu uita că termenul de predare a confirmărilor de participare, fixat de Comitetul de Organizare al Congresului, este data de 15 Septembrie 2003!

⁵ Era vorba despre Bartolomeu (Valeriu) Anania

⁶ Se referă la versul meu „Lumină înlumită, Poezia”!

⁷ Theodor Damian.

De câțva timp mă aflu într-o intensă corespondență electronică literară cu bunul meu amic de pe vremuri, poetul, dramaturgul și scriitorul Valeriu Anania⁸, calfa literară ieșită din mâna lui Arghezi (dar și a lui Nichifor

⁸ Anul următor, George Alexe mi-a trimis și un scurt schimb de corespondență între el și Bartolomeu Valeriu Anania, pe care o reproduc mai jos:

From: George Alexe

To: Valeriu Anania

Sent: Monday, July 19, 2004 5:51 PM

Subject: Consultări și rugăminți!

Am avut computerul la reparație și nici acum nu prea sunt sigur că funcționează mai bine. Suntem bucuroși că măcar tu ai parte de vacanță și prin tine parca ne mai liniștim și noi sufletește. Însălez aceste rânduri cu speranța că vor ajunge totuși la destinație.

Ți-am vorbit despre poeta și profesoara Mihaela Albu de la Columbia University din NY, redactorul nostru șef de la „Lumină Lină” și conducătoarea cenaclului literar „Mihai Eminescu” de pe lângă Institutul Român de Teologie și Spiritualitate Ortodoxă, înființat de Păr. Damian. Acum Mihaela noastră s-a îndrăgostit de „Rotonda Plopilor Aprinși” și mă tot bate la cap să-i dau adresa ta să-ți scrie. I-am promis că am să-i o dau numai atunci când tu vei completa „Rotonda” cu cel de al 13-lea plop aprins în eternitate, Nichifor Crainic. Dar eu fiind mai slab de inimă decât tine, tot am să-i o dau cu condiția să te bată ea la cap cu rotunjirea Rotondei tale cu Nichifor Crainic, spre a deveni și mai celebră.

Te rog din suflet dacă știi ceva despre Păr. Costică Popa. Am început să fim îngrijorați despre el. Au trecut mai multe luni de când nu ne-a mai dat niciun semn de viață. S-a întâmplat cu el ceva neplăcut? În ultima vreme era preocupat cu înființarea unei episcopii pentru America Latină cu sediul la Caracas, Venezuela. Devenise idealul vieții sale!

Și acum câteva consultări. Pentru că tot ești în vacanță și e bine să nu pierzi în întregime contactul cu problemele bisericești, te rog în chip deosebit să mă dumi-rești și pe mine cum interpretează Sfântul Sinod noțiunea de „Exarh al Plaiurilor” din titulatura mitropolitului Basarabiei, I.P.S. Petru. Până unde se întind dreptu- rile sale jurisdicționale asupra credincioșilor săi ortodocși Români basarabeni, sau originari din Basarabia?

Numai în Basarabia sau și în afara Basarabiei?

Altă consultare, mai degrabă întrebare, ar fi, dacă a fost recunoscută cano- nic episcopia de la Vatra de către Sfântul Sinod, cum se insinuează într-o anumită presă de pe aici, sau, fără să glumim, se află desigur în comuniunea jurisdicțio- nală a OCA-ului, dar „conectată” la Patriarhia Română (ca să folosim formula

Crainic), în prezent mare Arhiepiscop al Clujului, foarte, foarte scump în aprecieri critice literare, însă destul de sensibil la tot ce-i oltenesc. Căci de

ultradogmatică a comisiei clericale a Sfintei noastre Arhiepiscopii în dialog cu reprezentanții de același calibru dogmatic ai episcopiei de la Vatra).

Cu aceste zise, te îmbrățișam cu toată dragostea noastră veche și mereu nouă, dorindu-ți în continuare o vacanță creatoare și mai ales odihnitoare. Cu dor și drag de la toți ai noștri din Detroit, Gicu

From: Bartolomeu Valeriu Anania
To: George Alexe
Sent: Friday, July 30, 2004 2:43 PM
Subject: Re: 30 iulie, seara

Întors de la Căciulata (unde am suportat destul de bine cura completă de băi calde), am găsit mesajul tău, despre care te informez că a ajuns în bune condiții și pentru care îți mulțumesc.

Deși literatura mea, practic, nu mă mai interesează, nu-mi ascund încântarea de a ști că mai sunt oameni de cultură, precum Mihaela Albu, care încă se mai interesează de cărțile mele. Ați observat, desigur, că în ROTONDA nu l-am ocolit pe Crainic, dar l-am inclus în capitolul Arghezi (de unde ar trebui să-l scot în cazul unei revizuirii). Adevărul este că despre Crainic (cu care am avut incomparabil mai puține legături decât cu alții asupra cărora am scris) nu aș putea să spun mai mult decât am făcut-o în carte. Mai degrabă aș fi dator să scriu un capitol despre Radu Gyr, dar nu știu câte zile îmi va mai da Dumnezeu. Deocamdată lucrez la o carte teologic-pastorală LITURGHIA CA ÎMPĂRĂȚIE A CERURILOR, pe care aș vrea s-o termin în această toamnă sau la iarnă.

Costică Popa, în ultima vreme, a stat mai mult prin București. Acolo, la Patriarhie, l-am văzut în februarie, când am fost pentru Sinod. Nu știu nimic despre eventualitatea unei Episcopii în America de Sud. Îmi spunea că mai are nevoie de bani pentru, mi se pare, o casă parohială.

Mitropolitului Petru i s-a acordat, în mod cu totul excepțional, dreptul de a purta camilavca albă, dar numai pe teritoriul eparhiei sale, precum și tradiționalul titlu de „exarh al plaiurilor” pentru acei Români basarabeni răzleți care ar dori să adere la Mitropolia condusă de el. E vorba doar de un teritoriu spiritual.

Cât despre Episcopia de la Vatra, ea nu se află în comuniune cu Sfântul Sinod, dar arhiepiscopul și preoții ei, cărora li se recunoaște valabilitatea hirotoniei și, deci, succesiunea apostolică, pot sluji împreună cu ierarhii și preoții Bisericii noastre.

Cu îmbrățișare, amândurora, Valeriu

aici a plecat totul vorbindu-i de o poetă olteancă netransilvanizată ca el, dîtai poet oltean ardelenizat. Așa s-a născut curiozitatea și m-a făcut să-i trimit volumul tău de versuri și Catalogul Congresului Kalamazoo 2003. Și acum îți citez cuvintele lui: „Între timp am primit plicul cu volumul Mihaelei Albu (am citit o bună parte din poezii, cu prefața ta: cred că sunt, într-adevăr, foarte frumoase), precum și catalogul Congresului de la Kalamazoo, unde văd că ești foarte activ.

Răsfoind volumul, am fost foarte mișcat să văd numele lui Ion Luca (cu toate eforturile mele și ale câtorva, aproape uitat în propria lui țară). Bravo Mihaelei Albu, bravo vouă!”

Nu rămâne decât să adaug la laudele Înaltului Ierarh și felicitările mele emoționate. Și revenind la Kalamazoo 2004, ce-ar fi dacă lucrarea pe care trebuia s-o prezinți anul acesta, s-o prezinți (cu titlul schimbat) la anul viitor? Aștept deci, în primul rând de la tine, confirmarea participării, precum și din partea Dlor Săvescu și Vinereanu. Atașez un Abstract Cover Sheet pe care, dacă ar fi cazul, să-l dai (separat, ca attachment) și Dlor Săvescu și Vinereanu. Și acum nemaifiind curioasă (pentru moment), îți poți concentra toate energiile diplomatice pentru Kalamazoo - 4.

Te îmbrățișează cu mult drag, Didi și George Alexe

18 sept.

Dragă Mihaela,

În primul rând calde mulțumiri pentru promptitudinea confirmării participării la Congresul din Kalamazoo. Eu cred că Dumnezeu ne va ajuta să ne vedem și la Congres. Sunt însă realmente disperat. Au trecut trei zile de când a expirat termenul predării confirmărilor și Dnii Săvescu și Vinereanu încă nu mi-au trimis completat Abstract Cover Sheet cu precizarea titlului comunicării și a celorlalte date cerute, sau cel puțin să-mi comunice prin tine dacă vor sau nu mai vor să participe. Renunț și la cele câteva paragrafe de prezentare a conținutului lucrării, dar numai să-mi trimită de urgență confirmarea participării la Congres, ca să pot trimite în ceasul al 11-lea formele de înscriere oficială în programul general al Congresului. Numai la tine mai am nădejdea că voi primi un răspuns și din partea lor. Oare mă vei ierta vreodată de atâta bătaie de cap cu vestiții noștri tracologi? Și Doru care le ține hangul?

Vă îmbrățișăm cu toată dragostea noastră pe amândouă și vă dorim numai bine, lumină în suflete și fericire în viață.

Didi și George Alexe

* * *

8 aug. 2004

Draga noastră Mihaela,

Iar te-a lăudat Valeriu Anania și i-am promis că îți voi da adresa lui de e-mail cu condiția să adauge la Rotonda Plopilor lui Aprinși și pe Nichifor Crainic. Așa că dacă îl bați la cap și tu s-ar putea să-și completeze Rotonda cu cel de al 13-lea plop aprins, Nichifor Crainic, și dacă e superstițios cu numărul 13, n-are decât să adauge și pe celalalt plop aprins în eternitate, al lui Radu Gyr. Nu de alta, dar dacă invocă motive de altă natură decât literare, am să mă apuc eu să le fac dreptate celor doi magnifici plopi ai sufletului românesc în ciuda senectuții de care se tot plânge plopul care ar trebui să poarte numărul al 15-lea. Dar atunci în Rotonda „mea”, Valeriu Anania va purta numărul trei, după Nichifor Crainic și Radu Gyr. (Ca să vezi ce răzbunare colegială și fantastică). Ne e dor de tine și sperăm că te vei reîntoarce cu forțe spirituale sporite din contactul cu pământul oltean (asemenea lui Anteu). Îți trimitem tradiționalul „Call for Papers”. De data asta nu ne mai scapi, mai ales că va fi un Congres deosebit, al 40-lea!

Și eu și Didi te îmbrățișăm cu toată vechea noastră dragoste și nu uita să-i amintești lui Valeriu Anania de Nichifor Crainic și de Radu Gyr. Era să uit să-ți dau și adresa lui de e-mail: bartolomeu@arhiepiscopia-ort-cluj.ro

* * *

12 aug.

Mult, mult succes în lansarea cărții „Iscusită zăbavă”! Vă îmbrățișează cu drag și dor, Didi și G.A.

P.S. Nu uita că vacanța mai înseamnă și odihnă, dar mai ales visare creatoare.

* * *

11 sept.

Draga noastră Mihaela,

Un sincer bun venit din partea noastră însoțit nostalgic de dorul de a ne revedea, poate la New York dacă Doru va menține locul Simpozionului Ecumenic Teologic în USA. 15 Septembrie 2004, data fatidică prescrisă de Comitetul Organizator al Congresului Internațional din Kalamazoo, bate la ușă și eu trebuie să le trimit de urgență confirmările de participare la sesiunile noastre românești. Ca o simplă sugestie, ce ar fi dacă ai menține tematica generală abordată până acum, prezentând la noul Congres din 2005, lucrarea care ar fi trebuit prezentată anul acesta în Mai, 2004? Ar trebui de schimbat numai titlul general și păstrate parantezele atât de specifice gândirii tale poetice și literare. De exemplu: „Teme bizantine și medievale reflectate în teatrul românesc”, iar în sfânta paranteză (Vasile Voiculescu, Ion Luca și Valeriu Anania). Ar fi o bună ocazie și de mare actualitate să prezinți în acest context și poemul dramatic „Steaua Zimbrului” scris de amicul nostru Valeriu Anania cu uluitoare referințe mitologice și simbolice la întemeierea Moldovei. Pe urmă, la Congresele următoare, dacă suntem voinici și sănătoși, cercetarea poate fi extinsă la celebrele piese dramatice pe teme bizantine și medievale, în care ființa românească își descoperă propriul ei temei de existență națională. Cine își mai aduce aminte astăzi de poemele dramatice scrise de B.P. Hasdeu, Nicolae Iorga, Carol Davilla sau Barbu Ștefănescu Delavrancea și câte altele, la care s-ar putea adăuga și câteva oratorii și opere naționale, cum ar fi (paranteza spre descreșterea frunții și numai între noi amândoi) „Ioan Vodă cel Cumplit” de Gheorghe Dumitrescu, care a fost prezentată în primă audiție în ceea ce se numește acum „deceniul obsedant”, iar noi, ca studenți săraci ca vai de capul nostru, mai ales după foametea cea mare, ne duceam ca „figuranți” la repetițiile acestei opere și, după fiecare repetiție, ne dădeau la fiecare câte un plic cu onorariul nostru incert, încât, fără să parodiem titlul ilustrului voievod, dimpotrivă, îl binecuvântam și îi spuneam studențește „Ioan Vodă cel cu-n plic”. Deci, iată ce perspectivă internațională ne oferă Congresul de Studii Medievale, îmbogățindu-l cu o tematică românească autentică și inedită. Ca să nu lungim prea mult vorba, te rugam Dragă Mihaela, trimite de urgență completat „Abstract Cover Sheet” și îți promit că o să te programez într-o sesiune excepțională, compusă din Mihaela Albu, Carmina Popescu, Daniela Șovea și Daniela Anghel, cele patru grații spirituale ale spiritualității literare românești contemporane.